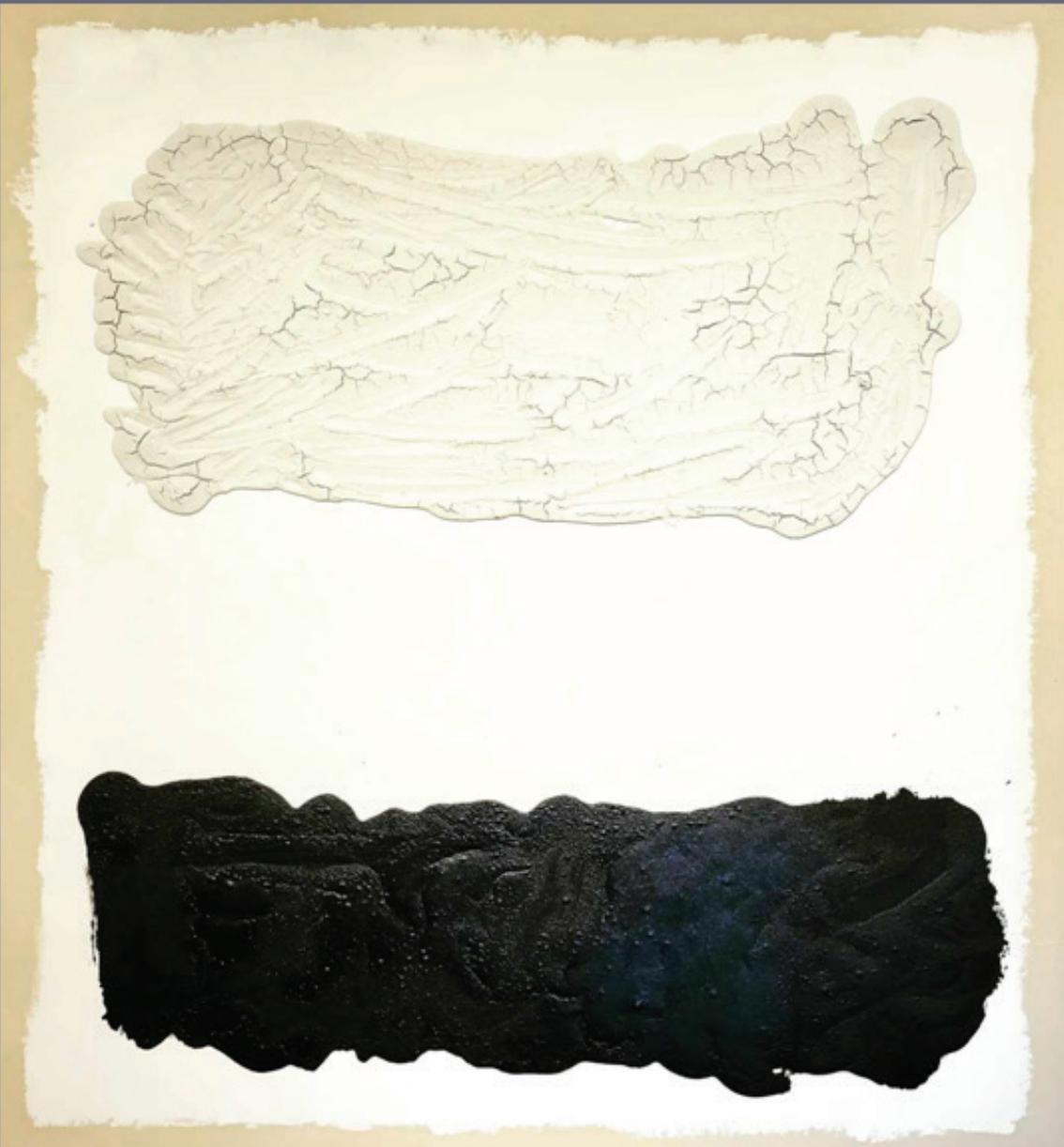

Hrvoje Mitrov: KU

Već dovoljno dugo slikarska nit Hrvoja Mitrova tka poetičku mrežu umjetnikovih semantičkih impulsa da bismo mogli pokušati rasvijetliti – individualno, naravno, i bez velikih pretenzija na istinitost koja u umjetnosti možda i ne postoji – osnovne odrednice koje Hrvojeva slikarska pozicija nudi promatraču. Niz godina Mitrova prepoznajemo po ludičkom i pomalo matričnom apliciranju crtica i točkica po površini platana kojima redovito osigurava čvrst i stabilan okvir – jasnu konturnu liniju iscrtanu autolakom u kojoj nasumce raspoređeni elementi poput kameničića na morskom žalu sudjeluju u životu jedne veće cjeline. Varijacije na temu su brojne jer organička morfologija živahnih obrisnih linija podastire pred umjetnika široku lepezu oblika. Asocijativnost me ovih organičkih formi navodi da ih gledam kao kroz okular mikroskopa u čijim sam dubinama uživao gledati jednostanične ili vrlo jednostavne višestanične organizme u okviru satova biologije. Apstraktni jezik Hrvojevih slika golica maštu promatrača jer je u njega uključen nedostatak direktne vizualne informacije. Neki će teoretičari reći da vizualna umjetnost ne ovisi o onom vidljivom svijetu, nego svoju vidljivost temelji na vlastitim pravilima među kojima je zasigurno najvažnije ono vezano uz spajanje vizualne percepcije promatrača te pikturalnoga učinka same slike. Moglo bi se reći da djelo vizualne umjetnosti ne prikazuje svijet, nego da nas uči kako ga gledati. Kakav nam svijet prikazuje okular mikroskopa? Postoji li uistinu taj svijet ili ga snagom svoga virtualiteta oblikuje sprava koju je usavršio Antony van Leeuwenhoek da bi mogao gledati organizme nevidljive našemu oku? Svijet mikroorganizama postoji, naravno. Jednako tako postoje i svjetovi svemirskih galaksija, crne rupe, kao i elektronski oblaci te brojne druge stvari koje ne možemo vidjeti prostim okom. Nedavno sam čitao zanimljiv tekst Yanaija Toisteru kojemu autor piše o slici, točnije algoritamskoj vizualizaciji crne rupe dobivenoj dugobazičnom interferometrijom (VLBI tehnikom). Navedeni nam primjeri uzeti iz područja prirodnih znanosti samo pokazuju koliko može biti kompleksan odnos između misli (ideje), promatrača i tehnoloških procesa kojima se stvaraju nove vidljive stvarnosti. Konačno, kada su engleske novine *The Independent* objavile prve NASA-ine fotografije Jupitera uz njegove je slike tekst započinjao riječima: „Izgleda poput Turnerovih slika (...)“.

Komunikativna komponenta Hrvojevih djela leži u tome što nam je njihov apstraktan sadržaj nekako jasan i blizak te se ne osjećamo pred njim kao ispred kolopleta značenjskih rebusa u koje bismo se trebali uplesti ne bi li došli do odgonetke. Fenomenološki gledano, ove nam se apstraktne slike načelno predstavljaju kao NE-znakovi budući da ne reprezentiraju ništa doli sebe same – nemaju referenciju izvan vlastite

egzistencije. Nedostatak referenta na koji bi se ovim slikama ukazalo ne isključuje mogućnost da one reprezentiraju sebe, no autoreferencijalnost nije pak as iz rukava s kojim Hrvoje računa dobiti partiju jer je smisao njegovoga slikarstva puno dublji od sada već klasične konceptualističke tautologije koja kaže – slika je slika. Sigmund Freud je tvrdio da su snovi kraljevski put do nesvesnoga. Å propos toga, rekao bih da je slikarstvo za Mitrova kraljevski put do umjetnosti. Bivanje na toj kraljevskoj stazi našeg slikara baca „malo tamo, malo ‘vamo“, ali nikada toliko daleko od zadanog smjera da bi kormilar Mitrov skrenuo sa svoga puta. Redukcionistička manira njegove poetike dominira kako ovom izložbom, tako i slikarevim opusom općenito. Iz mikrostaničnih oblika satkanih od crtica i točkica razvile su s vremenom višestanične forme koje su i dalje ostale ne do kraja prepoznatljive. Ranija plošna tekstura počela je dobivati svoju gotovo enformeliističku materičnost što se jako dobro može vidjeti usporedimo li ranije slike rađene flomasterom i sprejom s najnovijima u kojima prevladavaju asfaltni lak, kvarcni pijesak i mramorni puder. Lajtmotivi su i dalje postojani – brojne crtice urezane u tešku reljefnu podlogu platna pokazatelj su kontinuiteta poetičke misli koja se ipak postepeno mijenjala. Ranije organičke forme počele su dobivati nešto strože geometrijske oblike, a još uvijek nedovoljno savršeni kvadrati nizani jedan do drugoga popločili su Mitrovu put prema (možda) novim sferama slike u kojima će misleći *ratio* nešto strože kontrolirati umjetničku intuiciju.

Iako sam se u početku planirao osvrnuti samo na novija djela izašla iz radionice Hrvoja Mitrova, snažan me osjećaj kontinuiteta u njegovu slikarstvu ipak vratio analizi širega konteksta ovog slikarskog jezika. Anegdotalno bi se reklo da Mitrov vješto brusi svoj zanat. Kleše on u metaforičkom smislu snažno i neu-morno dajući svome opusu sve finiji i rafiniraniji štimung u kojem se – unatoč težini kolorita i materijala kojom odiše najnoviji dio ciklusa – ne osjeća sumorni zadah egzistencijalističke krize, već u njemu odzvana poletan zvižduk mladoga zidara koji okupan jutarnjim suncem svoga znanja hita na posao.

Hrvoje Mitrov je rođen 1972. u Karlovcu. Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi prof. Đure Sedera. Predavao je crtanje i crtanje akta u akademskoj godini 2000./2001. na Akademiji likovnih umjetnosti u Širokom Brijegu Sveučilišta u Mostaru, u zvanju višeg asistenta. Studijski je boravio u Londonu i Parizu. Do sada izlagao na velikom broju samostalnih i skupnih izložbi. Član je Hrvatskog društva likovnih umjetnika i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Živi i radi u Zagrebu kao samostalni umjetnik.

Galerija Waldinger

Fakultetska 7, 31 000 Osijek

Radno vrijeme galerije:

Utorak – nedjelja: od 17 do 20 sati/Ulaz je slobodan

Nakladnik:

Ogranak Matice hrvatske Osijek

Za nakladnika:

Ivan Trojan

Kustos izložbe i tekst predgovora:

Igor Loinjak

Suradnik kustosa:

Vladimir Filipović

Postav:

Igor Loinjak, Vladimir Filipović

Fotografije:

Hrvoje Mitrov

Oblikovanje kataloga:

Krešimir Rezo

Tisak:

Krešendo, Osijek

